

POTŁUKAĆ (1) *vb impf*

o jasne.

praes [1 sg potłukâm.] ∅ 3 pl potłukają.

Sł stp, Cn brak, Linde bez cytatu s.v. potłuc.

Uderzać czymś ciężkim:

potłukać co czym: Organum, Nieyákie naczynie ręczne którym co pobiyáya/ Potłukáya *Mącz* 268c.

a. [*Rozbijać na kawałki:* Concutio, ich zerfchuttele/ zerftoſſe. P. zátzraſam/ potłukam. *Volck* 522.]

Synonimy: rozbijać, uderzać.

Formacje współrdzenne cf TŁUC.

KW, ZCh